

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/151/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718205817
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6718205817.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Baláža a členov senátu JUDr. Ivce Hanuskovej a JUDr. Alexandra Mojša v spore žalobcov: 1/ D. E., nar. XX. XX. XXXX, 2/ N. E., nar. XX. XX. XXXX, 3/ T. E., nar. XX. XX. XXXX, žalobcovia 1/ až 3/ trvale bytom XXX XX V. H., H. XXX/XX, zastúpených G. Z. E., N. N. U. XXX XX V., X. XXX/X, proti žalovanej: U. E. J. M. C., so sídlom XXX XX Y., J. X., M.: XX XXX XXX, zastúpenej G. B. P., N. U. XXX XX Y., I. P. X/A, o zaplatenie sumy 30.491,99 € žalobcovi v 1/ rade, sumy 30.000 € žalobkyni v 2/ rade a sumy 20.163,81 € žalobcovi v 3/ rade z titulu náhrady nemajetkovej ujmy žalobcov a náhrady nákladov vynaložených na pohreb, všetko s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti medzitýmnemu rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 11C/37/2018-226 zo dňa 11. 04. 2019 takto

rozhodol:

Medzitýmny rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým medzitýmny rozsudkom okresný súd rozhodol, že základ žalovaných nárokov žalobcov v 1/ až v 3/ rade je daný. Rozhodol tak medzitýmne o žalobe, ktorou sa žalobcovia domáhali zaplatenia uvedených súm od žalovaného z toho dôvodu, že dňa 30. 11. 2016 došlo k vzniku poistnej udalosti (dopravnej nehody), pri ktorej v dôsledku kolízie vozidla (autobus zn. D. O. W.: T. DT- XXX Y., idúceho v smere od D. I. do D. V., vedeného v tom čase vodičom U. B., nar. XX. XX. XXXX a chodca D. E. ml., nar. XX. XX. XXXX (ďalej v texte len „poškodený“, alebo „zosnulý“) došlo k usmrteniu poškodeného, pričom k poistnej udalosti došlo v dôsledku neprimeranej a riskantnej jazdy vodiča autobusu, ktorý s vozidlom prekročil v obci maximálnu povolenú rýchlosť približne o XX km za hodinu, čím porušil dôležitú povinnosť uvedenú v ust. § 16 ods. 1 a ods. 4 zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke. Za tento čin bol vodič U. uznaný vinným z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a/ Trestného zákona rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 06. 12. 2017 sp. zn. 1T/45/2017-280, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody s podmieneným odkladom. Žalobcovia si žalobou uplatnili nárok na ochranu osobnosti v zmysle ust. § 11 Obč. zák. s poukazom na čl. 10 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Tvrdili, že U. B., vykonávajúci v čase dopravnej nehody činnosť v mene spoločnosti F., protiprávnym konaním, ktoré viedlo k usmrteniu zosnulého D. E., spôsobil neoprávnený zásah do jeho osobnosti, a to jeho najzákladnejšieho práva, práva na život. Týmto protiprávnym konaním súčasne neoprávnené zasiahol do osobnostných práv žalobcov, a to N. E. ako matky, D. E. st. ako otca a T. E. ako brata zosnulého. Konanie, ktoré spôsobilo poškodenie týchto väzieb, je konaním nesúcim znaky neoprávneného zásahu do chránených osobnostných práv najbližších členov rodiny.

2. Okresný súd vykonaným dokazovaním zistil, a to zo spisu Okresného súdu Zvolen sp. zn. 1T/45/2017, že obžalovaný U. B., nar. XX. XX. XXXX, bol rozsudkom č. k. 1T/45/201-280 zo dňa 06. 12. 2017 odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere X rokov, ktorý mu súd odložil na skúšobnú dobu v trvaní

X rokov. Zároveň mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v dĺžke X rokov, všetko pre prečin usmrtienia podľa § 149 ods. 1,2 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa obžalovaný dopustil dňa XX. XX. XXXX v čase od XX,XX hod. v A. V. H. na A. I./XX v km XX,XX, kedy viedol ako vodič autobusu zn. D. O. W.: T. DT- XXX Y. v smere od D. I. na D. V., keď v dôsledku prekročenia maximálne povolenej rýchlosti približne o XX km/hod. zrazil v jeho jazdnom pruhu chodca D. E., nar. XX. XX. XXXX, pohybujúceho sa po vozovke bez reflexných prvkov v smere od jej ľavého okraja k pravému okraju z pohľadu vodiča autobusu, čím porušil dôležitú povinnosť uvedenú v § 16 ods. 1, 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a poškodenému D. E. spôsobil úrazový šokový stav so stratou krvi mimo cievne riečisko pri mnohopočetných poraneniach rôznych častí tela, ktoré sú nezlučiteľné so životom, a ktorým na mieste podľahol. Obžalovaný týmto inému z nedbanlivosti spôsobil smrť a taký čin spáchal závažnejším spôsobom konania - porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona.

3. Okresný súd vec právne posúdil podľa ust. § 11 a 13 ods. 1,2 Obč. zák., ako aj podľa § 4 ods. 1,2 písm. a) zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, pričom medzitymným rozsudkom okresný súd rozhodol podľa ust. § 214 ods. 1 CSP.

4. Žalovaná v konaní tvrdila, že nie je pasívne legitimovaná na uplatňovanie nárokov z titulu zásahu do osobných práv žalobcov v zmysle Zákona o povinnom zmluvnom poistení, lebo tento zákon sa nevzťahuje na náhradu nemajetkovej ujmy. Okresný súd uviedol (viď. bod 42 a 43 dôvodov rozsudku), že z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 MCdo/1/2016 zo dňa 31. 07. 2017 vyplýva, že už bol prekonaný právny názor vyslovený v rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 168/2009, na ktoré rozhodnutie poukázala žalovaná v konaní. Podľa odôvodnenia rozhodnutia sp. zn. 6 MCdo 1/2016 dôvodom, pre ktorý v prejednávanej veci neprichádzalo do úvahy predloženie veci veľkému senátu, bolo to, že v čase nasledujúcom po rozhodnutiach Najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo/168/2009 a 3 Cdo/301/2012 a zároveň v predchádzajúcom rozhodovaní prejednávanej veci, spornú právnu otázku už vyriešil Ústavný súd. Ten nielenže vo viacerých ním dosiaľ posudzovaných veciach odmietol sťažnosti poisťovní namietajúcich porušenie svojich základných práv rozhodnutiami všeobecných súdov ustáľujúcimi krytie aj nemajetkovej ujmy pozostalých poistením podľa zákona o povinnom zmluvnom poistení, ale dokonca aj pri rozhodovaní vo veci sťažovateľky totožnej s podnecovateľkou mimoriadneho dovolania v prejednávanej veci v rámci odôvodnenia uznesenia z 11. 10. 2016 sp. zn. III. ÚS 666/2016 uzavrel, že pojem „škoda“ použitý v zákone č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, je ústavne konformným spôsobom interpretovateľný extenzívne tak, že zahŕňa aj nemajetkovú (materiálnu) ujmu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti, s cieľom maximálnej možnej miery rešpektovania cieľov relevantnej újnej regulácie. Účelom poistenia za škody spôsobené prevádzkou motorových vozidiel je zmierniť dôsledky škôd, ku ktorým došlo v súvislosti s touto prevádzkou. Aj podľa dôvodovej správy k zodpovednostnému zákonu je usmrtenie pri dopravnej nehode najzávažnejším dôsledkom tejto udalosti. Pokiaľ podľa súdnej praxe usmrtenie pri dopravnej nehode vyvoláva nielen občianskoprávnu zodpovednosť za škodu, ale aj občianskoprávnu zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných práv, musí byť aj táto zodpovednosť predmetom poisťného krytia. Rozširujúci výklad pojmu „škoda“ pre účely zodpovednostného zákona je aj ústavne konformným, pretože zmierňuje, resp. odstraňuje disproporciu medzi zákonným úrazovým poistením a povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škody spôsobené prevádzkou motorového vozidla.

5. Okresný súd v konaní posudzoval existenciu predpokladov vzniku nároku na náhrady nemajetkovej ujmy, ktorými sú a) existencia škody, b) porušenie právnej povinnosti, resp. protiprávny úkon spočívajúci v konaní tretej osoby zodpovednej za narušenie osobnostných práv a c) príčinná súvislosť medzi touto ujmovou a protiprávnym konaním. J. U. B. bol právoplatne odsúdený za prečin usmrtienia, u žalovanej mala poisťnú zmluvu uzavretá obchodná spoločnosť F. X., H., pod číslom X XXX XXX XXX. Súd sa však v prvom rade vysporiadal s námietkou nedostatku pasívnej legitimácie žalovanej, ktorá podľa názoru okresného súdu už bola vyriešená rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo/1/2016, zo dňa 31. 01. 2017 po vydaní uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 666/2016-36 zo dňa 11. 10. 2016, a teda okresný súd mal za to, že pasívna vecná legitimácia žalovaného v konaní je daná. Na základe uvedených skutočností potom okresný súd dospel k názoru, že základ žalovaných nárokov žalobcov v 1. až 3. rade je daný.

6. Proti rozsudku okresného súdu podala odvolanie v zákonnej 15 dňovej lehote (§ 362 ods. 1 veta prvá CSP) žalovaná z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Žalovaná tvrdila, že okresný súd sa v rozsudku dostatočne nevysporiadal s relevantnou právnou argumentáciou žalovanej a konštantnou rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k otázke, resp. absencii priamej príčinnej súvislosti medzi dopravnou nehodou ako takou a zásahom do osobnostných práv žalobcov, čím zaťažil rozsudok vadou arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti a vo vzťahu k žalovanému teda vec aj nesprávne právne posúdil. Na podporu svojich tvrdení poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/32/2007 z 29. 03. 2007, uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/18/2013 zo dňa 05. 12. 2013, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/73/2006 zo dňa 30. januára 2007 uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 61/2008. Tvrdila, že vzhľadom na skutočnosť, že vo vzťahu k žalovanej je poisťnou udalosťou dopravná nehoda a zásah do osobnostných práv žalobcov nastal sprostredkovane v dôsledku reakcie na už primárne priame následky tejto dopravnej nehody - úmrtie ich rodinného príslušníka, neexistuje vo vzťahu k žalobcom a uplatňovanej nemajetkovej ujme priama príčinná súvislosť s poisťnou udalosťou ako takou v zmysle § 5 ods. 1 písm. h) zákona o PZP. Na podporu uvedeného právneho záveru poukázal na rozsudok ESD zo dňa 10. 12. 2015 vo veci C-350/14 O., v ktorom T. v otázke ujmy pozostalých súvisiacej s úmrtím osoby pri dopravnej nehode túto opakovane a na viacerých miestach označuje ak „nepriame následky tejto nehody, pričom škodu (priamu - pozn. žalovanej) predstavuje ujma na zdraví s následkom smrti dcéry pána O.. Ujmu, ktorú utrpeli jej rodinní príslušníci, treba ako takú považovať za nepriame následky nehody.“ Žalovaná považovala za absurdné, aby sa pri výklade „škody“ zo strany žalobcov všeobecne vybrali „čerešničky“ a súdy ich bez ďalšieho nekriticky akceptovali. Medzitýmny rozsudok Okresného súdu Žiadala žalovaná zmeniť a žalobu zamietnuť. Žalobcovia v písomnom vyjadrení k odvolaniu trvali na danosti pasívnej vecnej legitímácie žalovanej s poukazom na uznesenie Ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 666/2016 zo dňa 11. 10. 2016, Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo/1/2016 zo dňa 31. 07. 2017, ale aj rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/352/2017 zo dňa 15. 08. 2018 a Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/398/2017 zo dňa 27. 06. 2018 a k otázke príčinnej súvislosti uviedli, že argumentácia zdôvodňujúca danosť pasívnej legitímácie poisťovne súčasne aprobejuje aj existenciu príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním zodpovednostného subjektu a vznikom škody (nemajetkovej ujmy). Medzitýmny rozsudok žiadali ako vecne správny potvrdiť.

7. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) odvolanie prejednal viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) bez nariadenia pojednávania na prejednanie odvolania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) a medzitýmny rozsudok okresného súdu podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 toho istého ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia. Okresný súd pri rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu veci, z ktorého vyvodil správne právne závery, ktoré prihliadajú na právne závery rozsudku Súdneho dvora (druhá komora z 24. októbra 2013 vo veci C-22/12), podľa ktorého článok 3 ods. 1 smernice Rady 72/166/EHS z 24. apríla 1972 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti článok 1 ods. 1 a 2 druhej smernice Rady 84/5/EHS z 30. decembra 1983 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2005/14/ES z 11. mája 2005 a článok 1 prvý odsek tretej smernice Rady 90/232/EHS zo 14. mája 1990, o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej.

10. Spornou v konaní zostala otázka, či žalovanej svedčí pasívna vecná legitímácia v konaní. Okresný súd správne neuznal námietku žalovanej, že v konaní nie je pasívne vecne legitímovaná. Tým, že k zásahu do osobnostných práv žalobcu došlo v dôsledku protiprávneho konania U. B. (intervenienta), je daná pasívna vecná legitímácia žalovanej v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy. Všeobecne v povinnom zmluvnom poistení platí zásada, že poškodený môže náhradu škody spôsobenú prevádzkou motorového vozidla požadovať buď od škodcu alebo od poisťovateľa (priamy nárok). Žalobca mal v súdnej veci možnosť uplatniť si nárok na náhradu nemajetkovej ujmy buď od žalovanej alebo od intervenienta, alebo od obidvoch naraz. Ide o situáciu, keď jeden subjekt má nárok na to isté plnenie od dvoch subjektov, pričom proti každému z nich z iného právneho dôvodu. V danom prípade proti žalovanej ako poisťovateľovi ide o osobitné právo založené všeobecne záväzným právnym predpisom (§ 15 zákona č. 381/2001 Z. z.) a proti intervenientovi ako zodpovednému subjektu a priamemu pôvodcovi zásahu, ide o nárok z titulu náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobca mal na výber, či si svoj nárok uplatní na súde len proti poisťovateľovi alebo len proti škodcovi, príp. proti obidvom naraz. Pasívna legitímácia žalovanej je daná tým, že je poisťiteľom, u ktorého mal prevádzkovateľ motorového vozidla, ktorým intervenient spôsobil predmetnú dopravnú nehodu, poistenú zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch mu vyplýva z ust. § 15 v spojení s ust. § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z., a to s prihliadnutím na účel tohto zákona a zmysel uvedeného typu poistenia. Okresný súd správne pojem škoda, ktorý je použitý v zákone č. 381/2001 Z. z., vykladal extenzívne v tom zmysle, že náhrada škody zahŕňa aj náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv pozostalých, a síce do práva na súkromný a rodinný život spôsobený usmrtením blízkej osoby pri prevádzke dopravných prostriedkov. Účelom poistenia zodpovednosti za škody spôsobené prevádzkou dopravných prostriedkov je zmierniť dôsledky škôd, ku ktorým došlo v súvislosti s touto prevádzkou, pričom je nepochybné, že usmrtenie pri dopravnej nehode je najzávažnejším dôsledkom tejto udalosti. Ak usmrtenie pri dopravnej nehode vyvoláva nielen občianskoprávnu zodpovednosť za škodu, ale aj občianskoprávnu zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných práv, musí byť aj táto zodpovednosť predmetom poistného krytia.

11. Z gramatického výkladu ust. § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla vyplýva, že uvedené ustanovenie upravuje škodu na zdraví vo všetkých jej zložkách a zákonodarca nesledoval (explicitne nevypočítal) poistné krytie len niektorej zložky škody na zdraví, napr. bolestné, stratu na zárobku, vecnú škodu, a pod., a zakotvením poistného krytia nielen u niektorej zložky škody na zdraví je opodstatnený názor, že pod škodu na zdraví treba zaradiť všetky jej zložky tak v rovine majetkovej ako aj v nemajetkovej. Náhrada nemajetkovej ujmy je v slovenskom právnom poriadku upravená v § 13 Občianskeho zákonníka. Aj z hľadiska teleologického výkladu uvedeného ustanovenia odvolací súd dospel k záveru, že niet najmenšieho dôvodu presúvať bremeno, ktoré majú znášať pri najrizikovejších spoločenských vzťahoch poisťovne na plecia častokrát nesolventných osôb a tým vystavovať ekonomickému tlaku a právnej neistote poistené osoby a pri nerealizovaní uplatnených nárokov aj dotknuté obeť. Ide o spoločenské vzťahy, v rámci ktorých sa spomína aj nenahraditeľná ujma. Nemajetková škoda dosahuje čiastky, ktoré zodpovedné osoby často nedokážu zaplatiť. Práve z dôvodu predídania takýmto situáciám bolo zriadené povinné poistenie. V prerokúvanej veci žalobca si uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 OZ a ustanoveniami § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 381/2001 Z. z. sa do slovenského právneho poriadku implementovali ustanovenia smernice Rady 72/166/EHS o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, ako aj druhej smernice Rady 84/5/EHS o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel (v súčasnosti kodifikované v spoločnej smernici č. 2009/103/ES o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a kontrole plnenia tejto povinnosti). Rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-22/12 je prekonaný aj skorší názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v konaní 4Cdo/168/2009 (na ktorý odkazujú aj neskoršie rozhodnutia Najvyššieho súdu - 3Cdo/301/2012 a 8Cdo/2019/2016), takže právnym názorom v ňom vysloveným sa nemožno ďalej riadiť. Odvolací súd poukazuje aj na aktuálne rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, napr. sp. zn. 6MCdo/1/2016 z 31. 07. 2017 a sp. zn. 6Cdo/143/2017 z 27. 02. 2018, v ktorých Najvyšší súd SR konštatoval, že je daná pasívna legitímácia poisťovne v spore o náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých obeť dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Pokiaľ žalovaná namietala, že rozhodnutia Ústavného súdu nie je možné považovať za rozhodnutia, ktorými sa vytvára súdna prax, odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 6Cdo/143/2017, v zmysle ktorého za ustálenú rozhodovaciu

prax Najvyššieho súdu SR treba považovať aj rozhodovaciu prax ďalších najvyšších súdnych autorít, a to Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie. Za ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR v právnej otázke pasívnej legitímácie poisťovne treba považovať predovšetkým rozsudok ESD C-22/12 vo veci L. zo dňa 24. októbra 2013, na závery ktorého rozsudku nadviazal Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 6MCdo/1/2016 z 31. 07. 2017. V tomto rozsudku Najvyšší súd vysvetlil, že pri výklade pojmu škoda pre účely zákona č. 381/2001 Z. z. treba vychádzať z chápania tohto pojmu v komunitárnom práve, pretože citovaný zákon bol výsledkom transpozície smerníc Európskej únie, ktoré boli nahradené t. č. platnou smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo 16. septembra 2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti. Táto smernica síce nedefinuje pojem škoda, ale z jej textu je zrejmé, že pod týmto pojmom sa rozumie osobná ujma a škoda na majetku, a že komunitárne práve chápe škodu ako majetkovú a aj nemajetkovú ujmu. K zhodnému názoru dospel aj Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. I. ÚS 474/2016 zo 17. augusta 2016. Na základe vyššie uvedeného je možné uzavrieť, že za ustálenú súdnu prax treba považovať rozhodnutie ESD C-22/12 vo veci Haasová, rozhodnutie Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 474/2016 (ako aj rozhodnutia, na ktoré toto rozhodnutie odkazuje, t. j. III. ÚS 646/2015 a I. ÚS 206/2015), ako aj aktuálne rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo/1/2016.

12. O náhrade trov konania rozhodne súd prvej inštancie v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).